

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.956 van 26 juni 2012
in de zaak A. 198.615/XII-6453**

In zake: de NV RESIDENTIE SINT-JORISHOF
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Karel-Jan Vandormael
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 5 of 24 november 2010 van de viceminister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand over de afwijkingsaanvraag op de specifieke brandveiligheidsnormen voor hotel Cour Saint Georges te Gent.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 mei 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Logie, die loco advocaten Dirk Van Heuven en Karel-Jan Vandormael verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 19 mei 2005 verkreeg verzoekster van de burgemeester van Gent een brandveiligheidsattest voor een termijn van vijf jaar voor het hotel *Cour Saint Georges* -twee oude, verbonden panden in het historisch centrum van Gent.

3.2. In het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een nieuw brandveiligheidsattest, voert de brandweer van de stad Gent op 15 februari 2010 een nazicht uit. Onder meer de volgende vaststellingen worden gedaan:

“Het hotel bestaat uit 2 delen, zijnde Hoogpoort 75 en Hoogpoort 77. Hoogpoort [75] bezit een binnentrap, welke niet doorloopt tot de hoogste verdieping.

Het tweede deel van de binnentrap werd gecompartmenteerd t.o.v. het eerste gedeelte. Door deze compartimentering kunnen de achteraan gelegen kamers een metalen buitentrap bereiken.

De vooraan gelegen kamers, zijde straatkant, worden slechts door één evacuatiemogelijkheid bediend.

Dit is in strijd met hoofdstuk 3 ‘Compartimentering en evacuatie’ par.3.2 bijlage 4 van het nieuwe decreet waarbij duidelijk wordt omschreven dat ieder compartiment moet bediend worden door twee evacuatiemogelijkheden.

Hoogpoort 77. Hier wordt ongeveer dezelfde architectonische situatie aangetroffen. De vooraan gelegen kamers bezitten eveneens slechts één evacuatiemogelijkheid zijnde een binnentrap.

In allebei de gebouwen is het zodoende niet mogelijk, vanuit de vooraan gelegen kamers, een veilige evacuatieweg te gebruiken als de binnentrap onbruikbaar wordt.

[...]

Te treffen maatregelen

1. Geen conformiteit van het evacuatiebeleid, meer bepaald voor de kamers gelegen aan de voorzijde van het gebouw, conform het reguliere Besluit van de Vlaamse Regering. Ieder compartiment moet bediend worden door twee afzonderlijke evacuatiemogelijkheden!

Hiertoe dient de exploitant van het hotel een afwijking aan te vragen bij de Vlaamse Minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand [...].

Deze afwijkingsaanvraag zal vervolgens worden voorgelegd aan de Technische Commissie Brandveiligheid welke daartoe advies zal uitbrengen.”

De brandweer besluit dat een nieuw brandveiligheidsattest “momenteel niet [kan] worden voorgelegd aan [de] burgemeester” en dat het noodzakelijk is dat de logiesverstreckende inrichting “integraal beantwoord[t] aan de rubriek ‘te treffen maatregelen’ vermeld in het brandveiligheidsrapport”.

3.3. Op 21 september 2010 dient verzoekster bij de bevoegde minister een aanvraag in tot afwijking van de brandveiligheidsvoorschriften. Zij argumenteert:

“Volgens ons is het standpunt van het Departement Brandweer niet correct in die zin dat er wel degelijk 2 evacuatiemogelijkheden aanwezig zijn in geval van brand.

Naar ons oordeel is de beoordeling van de brandweer dat het gebouw ‘gecompartimenteerd’ is in twee delen per verdiep, niet correct. Elk niveau heeft wel degelijk een normaal evacuatienniveau (zie art. 3.1. van Bijlage 4 van het Brandveiligheidsbesluit). Uw diensten worden uitgenodigd om dit te komen vaststellen.

Als u eveneens tot deze vaststelling komt zal u dan ook dadelijk vaststellen dat er wel degelijk twee evacuatiemogelijkheden zijn in het gebouw, de eerste door een binnentrap, en de tweede door een buitentrap achteraan het gebouw.

Mochten uw diensten de mening van de Gentse Brandweer volgen, dan wordt u verzocht een ‘afwijking’ te verlenen overeenkomstig artikel 3.1, tweede lid, 2° van de genoemde Bijlage 4, namelijk door twee opeenvolgende verdiepingen (de hoogste en de op een na hoogste verdieping) als één compartiment te beschouwen.

Dit is perfect mogelijk gezien de totale oppervlakte van die twee verdiepingen niet meer bedraagt dan 700 m².

Verder, en zover dan nog nodig gelet op het bovenstaande, vragen wij een afwijking van deze regels.

Het is bouwtechnisch immers onmogelijk nog een tweede binnentrap te voorzien in het gebouw. Deze beide trappen zouden dan trouwens net naast elkaar lopen hetgeen absurd totaal disproportioneel zou zijn.

Ook biedt een buitentrap of een al of niet uitklapbare buitenladder aan de voorzijde van het gebouw geen soelaas gezien de gevels van beide panden (nrs. 75 en 77) historisch en beschermd [zijn]. Dit betekent dat het aan de eigenaar van of houder van enig zakelijk recht op de panden verboden is enige wijziging aan de gevel, van welke aard ook, uit te voeren. Dit behelst niet alleen iedere technische (een verankering van een ladder of trap) maar tevens een esthetische (de aanwezigheid van een ladder of trap) wijziging.

Om die redenen stelt ook het rapport van [...] de Gentse Brandweer geen oplossing conform annex 4 hoofdstuk 3 par. 3.2. Brandveiligheidsbesluit voor, maar een afwijking van de regels op grond van artikel 17 Brandveiligheidsbesluit voor.”

3.4. Op 29 oktober 2010 verleent de Technische Commissie Brandveiligheid een ongunstig advies.

3.5. Op 24 november 2010 deelt de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand zijn beslissing aan verzoekster mee in de volgende bewoordingen:

“Ik verwijs naar uw schrijven van 21 september 2010, door mij ontvangen op 28 september 2010, waarin u, voor het in rand vermelde hotel, een afwijking aanvraagt voor de specifieke brandveiligheidsnormen 3.3 in bijlage 4 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen (voor de realisatie van een tweede onafhankelijke evacuatiemogelijkheid).

De Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies heeft uw dossier behandeld. Haar advies vindt u als bijlage.

Op basis van dit advies en overwegende:

- dat tijdens het plaatsbezoek van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies, ter voorbereiding van haar advies, werd vastgesteld dat als tweede evacuatiemogelijkheid voor mee[r]dere hotel-

kamers gebruik gemaakt wordt van de brandweerautoladder, zonder dat hiervoor een afwijking werd [b]ekomen op grond van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 januari 1988 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan de logiesverstreckende bedrijven moeten voldoen; dat dit evenwel noodzakelijk was aangezien het besluit van de Vlaamse Regering van 27 januari 1988 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan de logiesverstreckende bedrijven moeten voldoen deze toestand, zonder afwijkingen, niet toeliet;

- dat tijdens het plaatsbezoek van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies, ter voorbereiding van haar advies, werd vastgesteld dat voor mee[r]dere hotelkamers de tweede buitentrap slechts bereikbaar is vanuit het binnentrappenhuis, waardoor de buitentrap niet bereikbaar is als de binnentrap onbruikbaar wordt;
- dat overeenkomstig artikel 17 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen, bij een afwijking het veiligheidsniveau ten minste gelijk moet blijven aan het niveau vereist in de normen waarvoor een afwijking wordt gevraagd;
- dat wanneer de voorliggende afwijkingsaanvraag wordt toegestaan voor de realisatie van een tweede onafhankelijke evacuatiemogelijkheid, zelfs onder voorwaarden, het (brand)veiligheidsniveau van het toeristische logies niet gelijk blijft aan het niveau vereist in de normen waarvoor een afwijking wordt gevraagd; dat wanneer er geen tweede conforme evacuatiemogelijkheid voor alle logerende toeristen wordt voorzien, dit een afbreuk doet aan het beoogde veiligheidsniveau; dat er derhalve geen afwijking kan worden toegestaan,

wordt de afwijking voor de norm 3.3. in bijlage 4 (voor de realisatie van een tweede onafhankelijke evacuatiemogelijkheid), bij het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009, geweigerd.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel is geput uit de schending van:

“- de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de (materiële) motiveringsplicht op zichzelf beschouwd, alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel

- de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet
- het artikel 17 van het Brandveiligheids[normen]besluit.”

Verzoekster zet haar grieven uiteen in vier onderdelen.

In het *eerste middelonderdeel* betoogt zij dat de minister voorbij gaat aan zijn eigen autonome beoordelingsbevoegdheid, hem verleend bij artikel 17 van het brandveiligheidsnormenbesluit (voluit: het besluit van de Vlaamse regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen), door zich ertoe te beperken het advies van de technische commissie louter over te pennen.

Volgens het *tweede middelonderdeel* “wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte argumenten”:

“Verzoekster heeft ingeroepen dat het standpunt van het Departement Brandweer niet correct is, en dat er wel degelijk sprake is van 2 evacuatiemogelijkheden. Zo ook oordeelde de Gentse burgemeester nog in 2005, na de aanpassingswerken aan het hotel (stuk 2 met bijgaand brandpreventieverslag en stuk 2bis).

De minister heeft dit middel niet beantwoord. Integendeel, hij is van een feitelijke vaststelling uitgegaan die door verzoekster betwist wordt, zonder te motiveren waarom, en dit ondanks het aandringen van verzoekster op dat punt. Evenmin heeft de minister met dit argument van verzoekster in zijn beslissing rekening gehouden, minstens blijkt dit nergens uit.

Verder stelde verzoekster dat elk niveau wel degelijk een normaal evacuatieniveau geniet (overeenkomstig artikel 3.1., bijlage 4 Brandveiligheids[normen]besluit). Verzoekster nodigde zelfs letterlijk de diensten van de minister uit om dit te komen vaststellen. Wederom geen antwoord op deze betwisting van de door de brandweer ‘vastgestelde’ feitelijkeheden, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat met deze opmerkingen zelfs maar rekening werd gehouden.

Tenslotte wordt er niet ingegaan op de overweging dat het bouwtechni[s]ch absurd en zelfs onmogelijk is een tweede binnentrap te voorzien, terwijl een buitentrap onmogelijk is wegens het historisch beschermd zijn van de gevels van beide panden. Ook de negatieve gevolgen op het vlak van (toekomstige) exploitatievergunningen, sluiting en economisch fiasco, en de patrimoniale en pecuniaire verarming van de stad Gent worden, hoewel expliciet door verzoekster aangehaald, niet in de bestreden beslissing betrokken.

De bestreden beslissing is dan ook onbetwistbaar niet deugdelijk gemotiveerd, minstens niet afdoend gemotiveerd.”

In het *derde onderdeel* zet verzoekster vervolgens uiteen dat de motieven die de minister wel effectief in de bestreden beslissing opneemt ondeugdelijk zijn:

“Een. De eerste overweging van de minister ‘dat tijdens het plaatsbezoek [...] werd vastgesteld dat als tweede evacuatiemogelijkheid voor meerdere hotelkamers gebruik gemaakt wordt van de brandweerautoladder, zonder dat hiervoor een afwijking werd gekomen op grond van het (Brandveiligheids[normen]besluit....)’ bevat een loutere cirkelredenering.

Immers, indien een aanvraag tot afwijking wordt geweigerd omdat naar aanleiding van een plaatsbezoek wordt vastgesteld dat er sprake is van een non-conformiteit zonder dat daarvoor een afwijking werd bekomen, hoe kan men dan ooit een geldige afwijking bekomen. De afwijking wordt immers geweigerd, omdat men in het verleden nooit een afwijking heeft gekregen...

Dergelijk motief is niet draagkrachtig.

Twee. Overwogen wordt dat ‘het brandveiligheidsniveau niet gelijk blijft aan het niveau vereist in de normen waarvoor een afwijking wordt gevraagd’, toets vereist door artikel 17 Brandveiligheids[normen]besluit. Evenwel wordt nergens gemotiveerd waarom dat het brandveiligheidsniveau niet gelijk blijft, minstens wordt dit niet afdoende gemotiveerd. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het veiligheidsniveau daalt bij het ontbreken van een tweede evacuatiemogelijkheid, noch dat het substantieel stijgt indien er wél een tweede evacuatiemogelijkheid voorhanden is, noch dat er een aanvaardbaar alternatief voorhanden bij afwezigheid van een tweede evacuatieweg.)

Ook dit is een evidente schending van de motiveringsplicht, zeker in het licht van het eerdere brandveiligheidsattest.”

In het *vierde middelonderdeel* noemt verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, omdat verwerende partij in het geheel niet haar stelling heeft onderzocht dat er wel degelijk twee onafhankelijke evacuatiemogelijkheden aanwezig zijn.

Beoordeling

5.1. Artikel 17 van het brandveiligheidsnormenbesluit luidt:

“Als een toeristisch logies niet kan voldoen aan een of meer specifieke brandveiligheidsnormen, kan de minister afwijkingen toestaan op advies van de Technische Commissie Brandveiligheid, vermeld in artikel 22. Alternatieve oplossingen en maatregelen moeten een veiligheidsniveau bieden dat ten minste gelijk is aan het niveau, vereist in de normen waarvoor een afwijking wordt gevraagd.”

5.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht de besturen hun bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren. Deze formele-motiveringsplicht houdt in dat in de beslissing zelf op een afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Ze noopt het bestuur echter niet om in zijn beslissing een antwoord te geven op alle diverse feitelijke en juridische argumenten die een belanghebbende naar voren brengt, zodat niet systematisch geantwoord moet worden op de verschillende argumenten aangevoerd in de aanvraag. Het volstaat dat uit de motivering blijkt dat de wezenlijke aspecten van de argumenten van verzoekster in de besluitvorming betrokken werden en dat hieruit kan worden afgeleid waarom de argumenten in hun geheel niet werden aanvaard.

6. De minister neemt volgens zijn eigen bewoordingen de bestreden beslissing “Op basis van dit advies en overwegende”. Aldus refereert de minister aan het advies van de technische commissie, dat hij gelijktijdig aan verzoekster bezorgt en deelt hij uitdrukkelijk de door hem bijgevallen, maar als eigen overwegingen ook als de zijne gemaakte redenen voor de weigering van de aanvraag mee. Dat de minister zich hierbij door zijn diensten laat overtuigen en zelfs quasi woordelijk aansluit bij het advies is hem niet verboden. Hij doet daardoor geen afstand van de hem op grond van artikel 17 van het brandveiligheids-normenbesluit toekomende beoordelings- en beslissingsbevoegdheid. Nog minder kan in deze handelwijze een schending van de formele-motiveringsplicht worden bespeurd.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

7.1. De Raad van State stelt vast dat de minister geenszins blindelings uitgegaan is van een feitelijke, door verzoekster betwiste vaststelling door de stedelijke brandweer over het aantal of de aard van de evacuatiemogelijkheden. Zijn diensten hebben immers op 13 oktober 2010 zélf een plaatsbezoek uitgevoerd. De bestreden beslissing refereert uitdrukkelijk aan dit plaatsbezoek en is gesteund op de dan gemaakte feitelijke vaststellingen. Die vaststellingen waren,

eensdeels, dat als tweede evacuatiemogelijkheid voor meerdere hotelkamers gebruik gemaakt wordt van een niet toegelaten evacuatieweg, namelijk een brandweerautoladder waarvoor geen afwijking is verkregen en, anderdeels, dat voor meerdere hotelkamers de tweede buitentrap slechts bereikbaar is vanuit het binnentrappenhuis waardoor de buitentrap niet bereikbaar is als de binnentrap onbruikbaar wordt.

De Raad ziet niet in waarom de minister, steunend op actuele en eigen feitelijke vaststellingen en op een brandveiligheidsnormenbesluit van 2009, nog rekening te houden heeft met een oudere, van 2005 daterende zienswijze van de Gentse burgemeester, die zich overigens over de feitelijke situatie aan de voorkant van het gebouw zelfs niet uitdrukkelijk uitsprak.

Verzoekster laat opvallend na om voormelde feitelijke vaststellingen effectief te ontkrachten. Haar dossier bevat geen plan van het hotel, geen foto's of geen welkdanig ander overtuigingsmateriaal ook.

Integendeel erkent zij onrechtstreeks de juistheid van de gedane vaststellingen, door aan te geven dat een bijkomende binnentrap “absurd” en “onmogelijk” is. Zij duidt echter geen regel aan in het brandveiligheidsnormenbesluit -en aan de Raad is er geen bekend- die de bouwtechnische onmogelijkheid om de door dit besluit voorgeschreven brandveiligheidsnormen na te leven -en de mogelijk zelfs draconische gevolgen hiervan voor de bedrijfsvoering- aanvaardt als een motief om ervan af te wijken, laat staan ervan vrij te stellen zoals verzoekster het begrip “afwijking” blijkbaar meent te moeten opvatten.

7.2. Het tweede middelonderdeel mist deels feitelijke grondslag en is voor het overige ongegrond.

8.1. Als tweede evacuatiemogelijkheid aanvaardt het brandveiligheidsnormenbesluit (norm 3.2. van hoofdstuk 3, bijlage 4) een tweede binnentrap of een buitentrap en voor inrichtingen van de categorie 1 daarenboven ook een al of niet uitklapbare buitenladder, of een opengaand raam als de vloer van de verhuureenheid zich lager dan drie meter boven de begane grond bevindt.

Ook al is een afwijking van deze voorgestelde oplossingen mogelijk, dan nog vereist artikel 17 van het brandveiligheidsnormenbesluit dat de voorgestelde “alternatieve oplossingen en maatregelen”, “een veiligheidsniveau [moeten] bieden dat ten minste gelijk is aan het niveau, vereist in de normen waarvoor een afwijking wordt gevraagd”. Met andere woorden, een logiesverstrekkende inrichting die bouwtechnisch geen van de vooropgestelde aanvaardbare oplossingen voor mogelijk houdt, zou kunnen vragen of een touwladder, een opengaand raam met een loopbrug naar een ander gebouw, een glijbaan, of nog een andere oplossing toelaatbaar is, maar steeds zal die oplossing moeten voldoen aan het veiligheidsniveau dat de vooropgestelde normen vereisen.

Het motief dat voor de minister doorslaggevend is om de aanvraag van verzoekster te weigeren, is erin gelegen dat haar “alternatieve oplossingen en maatregelen” er nooit toe kunnen leiden dat de tweede evacuatiemogelijkheid “voor alle logerende toeristen” onafhankelijk is van de eerste evacuatiemogelijkheid. Aldus komt de door verzoekster ingediende aanvraag niet tegemoet aan het in de norm 3.3. van hoofdstuk 3, bijlage 4, van het brandveiligheidsnormenbesluit voorgeschreven veiligheidsniveau, dat een evacuatieweg “bruikbaar blijft als een andere evacuatieweg onbruikbaar wordt”.

Verzoekster ontkracht niet dat zij in haar afwijkingsaanvraag geen vervangende oplossingen voorstelde die gelijkwaardig zijn aan een onafhankelijke evacuatieweg, noch toont zij aan dat zij minstens maatregelen heeft voorgesteld die zelfs van die norm 3.3. een afwijking kunnen verantwoorden, namelijk omdat ze een gelijkwaardig veiligheidsniveau waarborgen als geboden is met een onafhankelijke tweede evacuatieweg.

Het besproken motief is dan ook draagkrachtig en afdoende.

8.2. Het derde middelonderdeel is ongegrond.

9. Om de redenen uiteengezet bij de bespreking van het tweede middelonderdeel, mist het vierde middelonderdeel feitelijke grondslag.

10. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het tweede middel is geput uit de schending van:

“- de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, gekoppeld aan het rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel en aan de motiveringsplicht
- de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet
+ toepassing van artikel 159 Gw. tegen het Brandveiligheids[normen]besluit.”

Wat de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreft, betoogt verzoekster in een *eerste middelonderdeel*, dat zij in het verleden steeds de nodige attesten en vergunningen heeft gekregen, nadat belangrijke veranderingswerken werden uitgevoerd, en dat zij de rechtmatige verwachting had dat dit beleid zou worden voortgezet. Minstens wordt niet in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom nu ineens afwijkingen nodig zijn om het pand van verzoekster in overeenstemming te brengen met de brandveiligheidswetgeving - terwijl zij in het verleden steeds in orde was.

In het *tweede middelonderdeel* voert zij de onwettigheid aan van “de (overgangsregeling in) het Brandbeveiligheidsbesluit”:

“Het Brandveiligheids[normen]besluit dient, verondersteld dat het méér zou zijn dan een loutere verwoording van een sedert jaar en dag bestaande brandveiligheidspraktijk en dus een nieuw, veel strenger brandveiligheidsregime voor hotels zou invoeren (quod non, zie stukken 2 en 2bis), in toepassing van artikel 159 G.w. als onwettig beschouwd te worden om de volgende redenen:

- Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel, alsmede van het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, en tenslotte van het eigendomsrecht zoals in artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van eerste protocol bij het EVRM doordat het Brandveiligheids[normen]besluit geen voldoende overgangsregeling voorziet voor bestaande hotels.

De bestaande hotels worden niet vrijgesteld van de nieuwe regeling. Er wordt aan de bestaande hotels zelfs niet of niet voldoende tijd gegeven om zich in regel te stellen.

Nochtans is de situatie van bestaande en van nieuw te bouwen hotels on-
vergelijkbaar, zodat zijn niet op dezelfde wijze mochten behandeld te
worden

Er is een schending van het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel
doordat de overgangsregeling in het Brandveiligheids[normen]besluit on-
gelijke situaties gelijk behandelt. Immers, doordat het artikel 31 van het
Brandveiligheids[normen]besluit voorziet dat lopende brandveiligheidsat-
testen (toegekend op grond van de besluiten van 27 januari 1988 en
8 maart 1995) hun geldigheid behouden voor de periode waarvoor ze
werden afgeleverd, terwijl brandveiligheidsattesten die op diezelfde basis
werden toegekend, maar (ongelukkigerwijze) aflopen op een moment kort
na de inwerkingtreding van het nieuwe besluit géén (vergelijkbare) over-
gangsregeling genieten en bijgevolg onmogelijk aan het nieuwe brandvei-
ligheids[normen]besluit kunnen voldoen. Anders gezegd: de toevallige
einddatum van het lopende brandattest is niet pertinent als onderschei-
dingscriterium voor de overgangsregeling in het Brandveilig-
heids[normen]besluit.

Aldus vermocht verwerende partij in deze niet wettig het Brandveilig-
heids[normen]besluit onverkort toe te passen op verzoekende partij.”

Beoordeling

12. Artikel 31 van het brandveiligheidsnormenbesluit luidt:

“Geldige brandveiligheidsattesten, toegekend op grond van het besluit van
de Vlaamse regering van 27 januari 1988 tot vaststelling van de specifieke
brandveiligheidsnormen waaraan de logiesverstrekkende bedrijven moe-
ten voldoen en het besluit van de Vlaamse regering van 8 maart 1995 tot
vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen
voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen, behouden hun gel-
digheid voor de periode waarvoor ze werden afgeleverd, ongeacht in wel-
ke categorie of subcategorie het toeristische logies wordt aangemeld of
vergund.

Afwijkingen, toegestaan door de minister op grond van het besluit van de
Vlaamse regering van 27 januari 1988 tot vaststelling van de specifieke
brandveiligheidsnormen waaraan de logiesverstrekkende bedrijven moe-
ten voldoen, en het besluit van de Vlaamse regering van 8 maart 1995 tot
vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen
voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen, behouden hun gel-
digheid zolang de toestand waarvoor de afwijking werd verkregen, onge-
wijzigd is gebleven en blijft, en zolang er geen andersluidende bepaling is
opgenomen in de beslissing van de minister over het ingediende beroep of
de afwijkingsaanvraag.”

13. De verschillende behandeling die door de overgangsregeling is ingevoerd, houdt voor verzoekster net een gunstmaatregel in: van alle logiesverstrekkende verblijven wordt immers verwacht -nieuwbouw of niet, historisch pand of niet- dat ze op 1 januari 2010 -datum van inwerkingtreding van het brandveiligheidsnormenbesluit- aan de nieuwe brandveiligheidsnormen voldoen, maar wie op grond van de oude regelgeving over een attest beschikt, hoeft slechts aan die nieuwe regelgeving te voldoen wanneer het oude attest vervalt. Verzoekster, die over een oud attest beschikte dat geldig bleef tot 19 mei 2010, heeft er geen belang bij te argumenteren dat zij op dezelfde manier behandeld had moeten worden als de ondernemingen die een eerste aanvraag als logiesverstrekkend bedrijf indienen en dat zij dus ook reeds op 1 januari 2010 aan de nieuwe normen onderworpen moest worden.

Voorts beweert verzoekster niet dat zij in het verleden een ministeriële afwijking kreeg, zodat artikel 31, tweede lid, niet op haar van toepassing is.

14. Die laatste vaststelling volstaat dan weer, om het beroep van verzoekster op het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid te verwerpen. Moeilijk kan zij de minister een gebrek aan consistentie verwijten, als hij voor het eerst over een aanvraag tot afwijking te beslissen heeft. Overigens hadden haar aanpassingswerken destijds betrekking op de achterkant van het hotel, terwijl de afwijking die zij thans aanvraagt betrekking heeft op de aan de voorkant gelegen kamers, waarvan het plaatsbezoek op 15 februari 2010 aan het licht bracht dat ze niet conform het evacuatiebeleid zijn.

15. De concrete voorschriften inzake evacuatiemogelijkheden in het brandveiligheidsnormenbesluit verschillen amper van de eerder in punt 4.1. van hoofdstuk IV van de bijlage 1 bij het besluit van 27 januari 1988 daaromtrent opgenomen normen.

Die vaststelling volstaat om de gratuite bewering van verzoekster over een onredelijke en abrupte wijziging waaraan zij een volledige vrijstelling van de bedoelde brandveiligheidsnorm wil ontleen, te verwerpen.

Voorts heeft verzoekster in haar aanvraag voor een afwijking ook geen concrete oplossing voorgesteld die haalbaar was, mits haar voor de realisatie ervan minstens nog een redelijke bijkomende termijn voorbij 19 mei 2010 zou worden toegestaan. In die mate mist verzoekster bij dit middelonderdeel belang.

16. Het middel is in de beide onderdelen ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juni 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest